

Sygn. akt IV KK 690/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r.,

sprawy **M.L.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 23 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. i B. - Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT- tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z 23 listopada 2020 r., uznał M. L. za winnego tego, że „ w okresie od daty bliżej nieustalonej 2011 r. do daty bliżej nieustalonej – nie później niż do 1 grudnia 2017 r.”, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru, wielokrotnie doprowadził małoletnią poniżej 15 lat, M. L. (ur. 7 sierpnia 2005 r.), do obcowania płciowego oraz do poddania się innym czynnościom seksualnym, to jest przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę 12 lat pozbawienia wolności, orzekł wobec oskarżonego dwa środki karne z art. 41a § 2 k.k. i art. 41 § 1a k.k. oraz przyznał od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1 k.k.). Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu w dniach 25 marca i 7 maja 2021 r. trzech apelacji: prokuratora (żądał orzeczenia środka zabezpieczającego na podstawie art. 93g § 3 k.k.), obrońcy (domagał się złagodzenia kary pozbawienia wolności do 4 lat i obniżenia zadośćuczynienia do kwoty 10 000 zł) i kuratora małoletniej oskarżycielki posiłkowej (wnosił o podwyższenie zadośćuczynienia do 100 000 zł) – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez złagodzenie kary pozbawienia wolności do 10 lat i orzeczenie wobec oskarżonego, na podstawie art. 93g § 3 k.k. w zw. z art. 93a § 1 pkt 4 k.k., tytułem środka zabezpieczającego pobytu w zakładzie psychiatrycznym, utrzymując go w pozostałym zakresie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego w części dotyczącej kary i środka zabezpieczającego złożył obrońca, podnosząc trzy zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa: 1) materialnego, to jest art. 4 § 1 k.k. i art. 93g § 3 k.k.; 2) procesowego, to jest art. 438 pkt 4 k.p.k.; 3) materialnego, to jest art. 53 § 1 i 2 k.k. W konsekwencji autor kasacji domagał się uchylecia wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja – rozpoznana w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.) – okazała się niezasadna w stopniu oczywistym.

Wysunięta przez skarżącego na czoło argumentacji teza, jakoby „w datach popełnienia czynów, tj. w okresie od 2011 r. do 2015 r.”, nie obowiązywało rozwiązanie przewidziane w art. 93g § 3 k.k., była – jak wolno przyjąć – skutkiem nieporozumienia. Przede wszystkim – M. L. dopuścił się nie wielu czynów, ale jednego czynu ciągłego stanowiącego jedno przestępstwo; fakt, że w skład przypisanego skazanemu czynu ciągłego wchodziło wiele zachowań, nie miał tu nic do rzeczy. Następstwem takiego podejścia – stojąc na gruncie regulacji z art. 6 § 1 k.k., według której za czas popełnienia przestępstwa w warunkach ciągłości uznaje się ostatni moment działania sprawcy, a mówiąc precyzyjniej, czas ostatniego ze składających się na to przestępstwo zachowań

(zob. postanow. SN z 27 września 2011 r., III KK 89/11) – stało się ustalenie, że przestępstwa seksualnego wykorzystania małoletniej bratanicy M.L. dopuścił się w czasie, w którym zaprzestał działania, tj. 1 grudnia 2017 r. Skoro wprowadzony ustawą z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. 2015 r., poz. 396) przepis art. 93g § 3 k.k. wszedł w życie od 1 lipca 2015 r., to forsowana przez skarżącego koncepcja rażącego naruszenia art. 4 § 1 k.k. wymagała zdecydowanej krytyki.

Przesłuchani na rozprawie apelacyjnej biegli wyrazili zgodnie opinię, że skazany „wymaga bezwzględnie terapii dla przestępców seksualnych z zaburzeniami preferencji seksualnych” i że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego podobnych przestępstw przeciwko wolności seksualnej. Sąd odwoławczy podzielił zapatrywania biegłych, uzasadniając przekonywająco swoje stanowisko w tej mierze. W zaistniałych warunkach orzeczenie izolacyjnego środka zabezpieczającego było obligatoryjne (zob. wyr. SN z 10 kwietnia 2019 r., II KK 236/18).

Pozostałe dwa zarzuty kasacyjne znalazły się na granicy dopuszczalności. Trzeba dobitnie stwierdzić, że sama niewspółmierność kary nie może być podstawą kasacji (art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.); tym samym niedozwolona jest kasacja odwołująca się jedynie do naruszenia zasad wymiaru kary, np. art. 53 § 1 i 2 k.k., gdyż mamy wówczas do czynienia z uchybieniem określonym w art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie z obrazą prawa materialnego, o jakiej mowa w pkt 1 tego przepisu (zob. postanow. SN z 27 maja 2020 r., II KZ 14/20).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.